

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/76/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1113227675
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Králová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1113227675.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Královej a členiek senátu JUDr. Ivany Jahnovej a JUDr. Nadeždy Wallnerovej v právnej veci žalobcu: NetMile, s.r.o., so sídlom: Smrečianska č. 4/3581, Bratislava, IČO: 46 317 694, zastúpený: Mgr. Andrej Maar, advokát, so sídlom: Dunajská č. 8, Bratislava, proti žalovanému 1/ Hlavné mesto SR Bratislava, so sídlom: Primaciálne námestie č. 1, Bratislava, 2/ Mestská časť Bratislava - Staré Mesto, so sídlom: Vajanského nábrežie č. 3, Bratislava, o zaplatenie 175,62 Eur s príslušenstvom, o odvolaniach žalobcu a žalovaného 2/ proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I, č. k. 10C/89/2014-126, zo dňa 19. 10.2016, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava I, č. k. 10C/89/2014 - 126 zo dňa 19.10.2016 vo výroku, ktorým zamietol žalobu voči žalovanému 1/ p o t v r d z u j e .

II. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava I, č. k. 10C/89/2014 - 126 zo dňa 19.10.2016 vo výroku, ktorým žalovanému 2/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 175,62 eur spolu s príslušenstvom m e n í t a k , ž e ž a l o b u voči žalovanému 2/ z a m i e t a .

III. Žalovaný 1/ má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

IV. Žalovaný 2/ má voči žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu voči žalovanému 1/, zaviazal žalovaného 2/ zaplatiť žalobcovi sumu 175,62 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,5% ročne odo dňa 30.5.2013 do zaplatenia. O trovách konania rozhodol tak, že priznal žalovanému 1/ nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v celom rozsahu, a zároveň žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania vo vzťahu k žalovanému 2/ v celom rozsahu.

2. V odôvodnení uviedol, že predmetom konania bolo posúdenie nároku žalobcu na náhradu škody spôsobenej porušením zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách a zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke. Žalobca sa žalobou domáhal náhrady škody na motorovom vozidle, ktorého bol prevádzkovateľom, vzniknutej dňa 27.2.2013 v príčinnej súvislosti s prekážkou v zjazdnosti pozemnej komunikácie - ojedinelým výtlkom na komunikácii v správe žalovaného 2/. Súd prvej inštancie ako pasívne vecne legitimovaného v konaní považoval žalovaného 2/, nakoľko z obsahu Protokolu o zverení miestnych komunikácií 3. a 4. triedy do správy mestskej časti Bratislava - Staré Mesto zo dňa 9.7.1992 mal preukázané, že do správy žalovaného 2/ bola zverená cestná komunikácia - Dobšinského ulica, na ktorej došlo ku vzniku škodovej udalosti na motorovom vozidle, ktorého prevádzkovateľom je žalobca. Žalobu voči žalovanému 1/ zamietol z dôvodu, že nie je v konaní pasívne vecne legitimovaným

subjektom, s poukazom na ustanovenie § 7a ods. 2, písm. e/ zákona č. 377/1990 Zb. o hlavnom meste Slovenskej republiky Bratislave.

3. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že štatutárny zástupca žalobcu dňa 27.2.2013 viedol motorové vozidlo, ktorého bol prevádzkovateľom, po miestnej komunikácii - Dobšinského ulici v Bratislave, ktorá je zaradená ako komunikácia 3. triedy a ako taká bola zverená do správy žalovaného 2/, ktorý podľa ustanovenia § 7a zákona č. 377/1990 Zb. vykonáva jej údržbu, zabezpečuje jej zjazdnosť a schodnosť. Cez vozovku prechádzal štatutárny zástupca žalobcu zníženou rýchlosťou vzhľadom na jej nepriaznivý technický stav, pričom pri obchádzaní výtlku na ceste nemohol predpokladať, že na vozovke pod snehom sú kusy asfaltu a inej suty, ktoré správcom komunikácie - žalovaným 2/ neboli označené ako prekážka v cestnej komunikácii. Po nehode bola privolaná polícia, ktorá situáciu vyhodnotila tak, že určila za príčinu nehody výtlk na ceste. Súd prvej inštancie vyhodnotil, že žalovaný 2/ ako správca cestnej komunikácie porušil právnu povinnosť v zmysle ustanovenia § 9 ods. 1 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) v tom, že ako správca komunikácie mal povinnosť závady v zjazdnosti cestnej komunikácie bez prietahov odstrániť a ak to nebolo možné, mal povinnosť prekážku na cestnej komunikácii riadne označiť, aby vodiči, ktorí cez vozovku prechádzali, bezpečne o nich vedeli a mohli prispôbiť prejazd takýmto úsekom vozovky tak, aby nedošlo k poškodeniu motorových vozidiel. Žalovaný 2/ bol povinný výtlk opraviť, keďže o jeho existencii vedel, skutočnosť ktorú potvrdil v priestupkovom konaní zamestnanec žalovaného 2/, a pokiaľ vzhľadom na poveternostné podmienky nemohol výtlk opraviť, mal byť výtlk a z neho odstránený asfalt ponechaný na vozovke riadne označený prenosným dopravným značením. Súd prvej inštancie nemal v konaní preukázané, že by vznikla škoda na vozidle nesprávnym vedením vozidla žalobcu alebo nejakou inou okolnosťou. Z vykonaného dokazovania vyplynul jednoznačný záver, že dňa 27.2.2013 vznikla na motorovom vozidle žalobcu škoda spôsobená prekážkou zjazdnosti pozemnej komunikácie. V zmysle ustanovenia § 9a ods. 2 zákona č. 135/1961 Zb. za škodu spôsobenú prekážkou zjazdnosti zodpovedá správca komunikácie, teda žalovaný 2/. Konkrétna škoda spočívala v zmenšení majetku žalobcu zodpovedajúca vynaloženým nákladom žalobcom na opravu vozidla a v nepreplatenej spoluúčasti žalobcu a v nezaplatennej škode v sume 10,- Eur. Z obsahu výpovede štatutárneho zástupcu žalobcu a z preložených listinných dôkazov mal súd prvej inštancie preukázané, že žalobca za opravu motorového vozidla doplatil ešte sumu 381,79 Eur autoservisu, ktorému poisťovňou bola poukázaná len suma 855,23 Eur. Náklady za opravu vozidla, ktoré neboli hrazené z havarijného poistenia, boli teda pre žalobcu škodou v časti, ktorá mu nebola nahradená (vo výške spoluúčasti) v sume 165,- Eur a nezaplatenej sumy 10,- Eur.

4. Vo vzťahu k námietke premlčania vznesenej žalovaným 2/ súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa o tom, že žalovaný 2/ je subjekt vykonávajúci správu a údržbu Dobšinského ulice, ktorá je cestnou komunikáciou 3. triedy, bezpečne dozvedel až na pojednávaní konanom dňa 9.9.2015. Od tohto dátumu začala žalobcovi plynúť subjektívna premlčacia doba. Objektívna premlčacia doba začala plynúť dňom vzniku škodovej udalosti - 27.2.2013, ktorá uplynula dňa 27.2.2016, avšak žalobca ešte dňa 11.2.2016 doručil súdu prvej inštancie písomný návrh na pripustenie vstupu žalovaného 2/ do konania, o ktorom rozhodol súd prvej inštancie dňa 2.3.2016 uznesením č. k. 10C 89/2014-80 tak, že pripustil vstup žalovaného 2/ do konania. Pokiaľ žalovaný 2/ odôvodňoval námietku premlčania uplatneného nároku tým, že žalobca sa mal dozvedieť o tom, kto za škodu zodpovedá už dňa 22.3.2013 pri výsluchu K. E. - zamestnanca žalovaného 2/ počas priestupkového konania, z výsluchu žalobcu, ako aj z obsahu pripojeného priestupkového spisu mal súd prvej inštancie preukázané, že žalobca nebol oboznámený s obsahom výsluchu zamestnanca žalovaného 2/ príslušníkmi Krajského riaditeľstva PZ v Bratislave, ktorý uviedol, že cestná komunikácia, na ktorej došlo k škodovej udalosti, bola zverená do správy mestskej časti Bratislavy - Staré Mesto.

5. Proti tomuto rozsudku, čo do výroku o povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 175,62 Eur spolu s úrokmi z omeškania a výroku o trovách konania podal žalovaný 2/ odvolanie, ktorým sa domáha zmeny odvolaním napadnutého rozsudku v zmysle zamietnutia žaloby voči žalovanému 2/ v celom rozsahu. Namieta, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaný 2/ považuje nárok žalobcu za premlčaný. Námietku premlčania vznesol aj vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 21.3.2016. Má za to, že žalobca od počiatku vzniku škodovej udalosti, ktorá sa stala dňa 27.2.2013 o 14:55 hod. vedel, že zodpovedným subjektom je správca komunikácie. Listom zo dňa 15.4.2013 doručil žalobca žalovanému 1/ žiadosť vo veci náhrady škody, ktorej prílohou boli doklady k poisťovej udalosti číslo 2090108536, ktorá

vznikla dňa 27.2.2013, spolu s kópiou šetrenia Obvodného oddelenia Policajného zboru Bratislava I k tejto udalosti. V tomto čase mal teda žalobca vedomosť o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá, t.j. správca komunikácie. Žalovaný argumentuje, že pokiaľ návrh na pristúpenie žalovaného 2/ do konania žalobca doručil súdu prvej inštancie dňa 11.2.2016, t. j. až po uplynutí dvojiročnej subjektívnej lehoty (§ 106 ods. 1 a 2 OZ), právo žalobcu na náhradu škody je premlčané. Žalovaný 2/ argumentuje tiež tým, že skutočnosť, kto je správcom komunikácie 3. a 4. Triedy, a teda zodpovedným subjektom upravuje aj zákon č. 377/1990 Zb. o hlavnom meste Slovenskej republiky Bratislave v § 7a ods. 2 písm. e), v zmysle ktorého je mestskej časti vyhradené zabezpečovať údržbu, zjazdnosť a schodnosť miestnych komunikácií 3. a 4. triedy a verejných priestranstiev. Rovnako čl. 29 ods. 1 písm. e) Štatútu hlavného mesta SR Bratislavy v znení neskorších dodatkov ustanovuje, že mestskej časti je podľa osobitného predpisu vyhradené zabezpečovať výstavbu, údržbu a vykonávať správu miestnych komunikácií 3. a 4. triedy vrátane k nim patriacej cestnej zelene, stromoradií a verejných priestranstiev zverených do správy mestskej časti. Štatút hlavného mesta SR Bratislavy je zverejnený na webovej stránke hlavného mesta Bratislavy, pričom jeho prijatie predpokladá už spomínaný zákon č. 377/1990 Zb. Z uvedených predpisov je teda zrejmé, že žalobca mal možnosť v súdnom konaní od počiatku riadne označiť správcu komunikácie, pričom skutočnosť, že tak neurobil, nemôže byť vykladaná v neprospech žalovaného 2/. Žalobca mal od počiatku vedomosť, že zodpovedným subjektom je správca komunikácie, o inom subjekte ani neuvažoval, bol v konaní zastúpený advokátom ako osobou s právnickým vzdelaním, zapísanou v zozname advokátov vedených Slovenskou advokátskou komorou, a preto nesprávne označenie žalovaného v konaní nemôže mať vplyv na plynutie subjektívnej premlčacej lehoty. Žalovaný 2/ súčasne zotrváva na svojich písomných vyjadreniach zo dňa 21.3.2016 a 13.10.2016, pričom má za to, že žalobca neunesol v konaní dôkazné bremeno, a to najmä pre rozpor skutkových tvrdení žalobcu uvedených v žalobe a pripojených listinách s výsluchom konateľa žalobcu. Podľa názoru žalovaného 2/ je potom sporné, čo bolo skutočnou príčinou škody.

6. Žalovaný 1/ vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že sa plne stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie v časti zamietnutia žaloby voči žalovanému 1/ a navrhuje predmetný rozsudok potvrdiť.

7. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol rovnako žalobca v zákonnej lehote odvolaním, a to v rozsahu zamietnutia žaloby voči žalovanému 1/ a výroku o trovách konania priznaných žalovanému 1/ voči žalobcovi. Žalobca svoje odvolanie odôvodňuje tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a navrhuje odvolaciemu súdu zmeniť napadnutý rozsudok a zaviazat' žalovaného 1/ na zaplatenie 175,62 Eur s príslušenstvom, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,5% ročne, odo dňa 30.5.2013 do zaplatenia, vrátane zaplatenia trov konania v celom rozsahu. Žalobca naďalej zastáva názor, že podľa § 9a ods. 2) zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) v znení neskorších predpisov, správcovia ciest zodpovedajú za škody, ktoré vznikli užívateľom komunikácií, a ktorých príčinou boli závady v zjazdnosti, okrem prípadu, že preukážu nebolo v medziach možností tieto závady odstrániť, ani na ne predpísaným spôsobom upozorniť. Podľa § 3 ods. 2 cestného zákona miestnu štátnu správu vo veciach miestnych komunikácií a účelových komunikácií vykonávajú obce ako prenesený výkon štátnej správy. Podľa § 3d ods. 3 miestne komunikácie sú vo vlastníctve obcí. Podľa § 3d ods. 5 písm. d) správu pozemných komunikácií vykonávajú, ak ide o prejazdné úseky ciest vo vlastníctve obce - obce, prípadne právnické osoby nimi na tento účel založené alebo zriadené. Žalobca má za to, že z uvedeného vyplýva, že zodpovednosť za správu cestnej komunikácie, na ktorej mal žalobca dňa 27.2.2013 o 14:55 hod. na ulici Dobšinského v Bratislave dopravnú nehodu, zapríčinenú výtlkom na cestnej komunikácii odôvodňuje pasívnu legitímáciu žalovaného 1/. Vo vyjadrení žalovaného 1/ zo dňa 4.9.2015 doručenom na pojednávaní dňa 9.9.2015, žalovaný 1/ zdôvodnil nedostatok vecnej pasívnej legitímácie s odkazom na § 7a ods. 2 písm. e) zákona č. 377/1990 Zb. o hlavnom meste Slovenskej republiky Bratislave v znení neskorších predpisov, v súlade s ktorým je vyhradené zabezpečovať údržbu, zjazdnosť a schodnosť miestnych komunikácií 3. a 4. triedy a verejných priestranstiev mestskej časti. Rovnako odkazoval žalovaný 1/ na čl. 29 ods. 1 písm. e) Štatútu hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy. Žalobca s názorom žalovaného 1/ nesúhlasil, avšak z dôvodu logicky formulovaného právneho názoru súdu prvej inštancie na pojednávaní, podal návrh na pristúpenie žalovaného 2/ do konania. Žalobca sa po zvážení možnosti, keď na základe odvolania žalovaného 2/, by odvolací súd rozhodol o nedostatku pasívnej legitímácie žalovaného 2/, a proti nemu by žalobu zamietol, rozhodol o podaní odvolania proti výrokom, ktorými bolo rozhodnuté o zamietnutí žaloby proti žalovanému 1/ a proti rozhodnutiu o trovách konania

žalovaného 1/. Žalobca zastáva názor, že právnomu názoru o pasívnej legitímácii žalovaného 2/ chýba zákonná opora. Odôvodnenie o pasívnej legitímácii žalovaného 2/ je v rozpore s ustanoveniami zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon), v zmysle ktorých podľa § 3 ods. 2 a 5 písm. d) miestnu štátnu správu vo veciach miestnych komunikácií a účelových komunikácií vykonávajú obce ako prenesený výkon štátnej správy a správu pozemných komunikácií vykonávajú, ak ide o prejazdne úseky ciest vo vlastníctve obce - obce, prípadne právnické osoby nimi na tento účel založené alebo zriadené. Zákon č. 377/1990 Zb. o hlavnom meste Slovenskej republiky Bratislave v zmysle § 7a ods. 2 písm. e) ukladá mestským častiam v rozsahu vymedzenom týmto zákonom a štatútom, aby zabezpečovali údržbu, zjazdnosť a schodnosť miestnych komunikácií 3. a 4. triedy, avšak neurčuje a ani nemôže určovať, kto vykonáva správu miestnych komunikácií v zmysle zákona č. 135/1961 Zb. Zákon o hlavnom meste SR Bratislave nemení a nemôže meniť Cestný zákon, ktorý upravuje práva a povinnosti vlastníkov a správcov pozemných komunikácií. Mestská časť nie je právnická osoba založená mestom Bratislava, ale zákonom a nebola založená za účelom správy miestnych komunikácií. Zákon o hlavnom meste SR Bratislave ani neobsahuje ustanovenie, z ktorého by sa dalo vyvodiť, že zákonná povinnosť správy uložená v § 3d ods. 5 Cestného zákona prechádza na mestské časti. Použitie výrazy Správa a povinnosti podľa § 7a ods. 2 písm. e) Zákona o hlavnom meste SR Bratislave neupravujú rovnakú právnu kategóriu ako dotknuté ustanovenia cestného zákona. Žalobca vzhľadom na uvedené zastáva aj naďalej názor, že pasívne legitimovaným na náhradu škody je žalovaný 1/, ktorý je podľa Cestného zákona správcom miestnych a účelových komunikácií, preto je pasívne legitimovaný na splnenie náhrady škody. Na podporu právneho názoru sa žalobca odvoláva na výklad Najvyššieho súdu SR v rozsudku sp. zn. 3Cdo 70/2003, podľa ktorého: „Odstrániť vozidlo z miestnej komunikácie je oprávnená vykonať buď len obec sama (správca komunikácie), alebo právnická osoba ňou na tento účel založená alebo zriadená“.

8. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v medziach uplatnených odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu a žalovaného 2 nie sú dôvodné.

9. Podľa § 3 odsek 2 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (ďalej aj z. č. 135/1991 Zb. alebo cestný zákon) miestnu štátnu správu vo veciach miestnych komunikácií a účelových komunikácií vykonávajú obce ako prenesený výkon štátnej správy. Obce na miestnych komunikáciách a na účelových komunikáciách určujú použitie dopravných značiek, dopravných zariadení a povoľujú vyhradené parkoviská. Obce v rámci preneseného výkonu štátnej správy prejednávajú priestupky podľa § 22c <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1961/135/20200401?ucinnost=27.2.2013>> na úseku miestnych komunikácií a účelových komunikácií

10. Podľa § 3d odsek 3 zákona č. 135/1961 Zb. miestne komunikácie sú vo vlastníctve obcí.

11. Podľa § 3d odsek 5 zákona č. 135/1961 Zb. správu pozemných komunikácií vykonávajú, ak ide o prejazdne úseky ciest vo vlastníctve obce, o miestne komunikácie a účelové komunikácie vo vlastníctve obce - obce, prípadne právnické osoby nimi na tento účel založené alebo zriadené.

12. Podľa § 3d odsek 6 zákona č. 135/1961 Zb. vlastníci a správcovia pozemných komunikácií sú povinní pozemné komunikácie udržiavať v stave zodpovedajúcom účelu, na ktorý sú určené.

13. Podľa § 9a odsek 1, 2 zákona č. 135/1961 Zb. užívatelia diaľnic, ciest alebo miestnych komunikácií nemajú nárok na náhradu škody, ktorá im vznikla zo stavebného stavu alebo dopravnotechnického stavu diaľnic, ciest alebo miestnych komunikácií (odsek 1). Správcovia diaľnic, ciest a miestnych komunikácií však zodpovedajú za škody, ktoré vznikli užívateľom týchto komunikácií a ktorých príčinou boli závady v zjazdnosti, okrem prípadu, že preukážu, že nebolo v medziach možností tieto závady odstrániť, ani na ne predpísaným spôsobom upozorniť (odsek 2).

14. Podľa § 1a odsek 1 zákona č. 377/1990 Zb. o hlavnom meste SR Bratislave (ďalej aj z. č. 377/1990 Zb.) je Bratislava samostatný územný samosprávny a správny celok Slovenskej republiky; združuje osoby, ktoré majú na jej území trvalý pobyt (ďalej len „obyvateľ“). Bratislava vykonáva územnú samosprávu patriacu obciam (ďalej len „samospráva Bratislavy“) a plní úlohy štátnej správy prenesené na obec zákonom (ďalej len „prenesená pôsobnosť“).

15. Podľa § 1a odsek 2 zákona č. 377/1990 Zb. mestská časť je územným samosprávnym a správnym celkom Bratislavy; združuje obyvateľov, ktorí majú na jej území trvalý pobyt. Mestská časť vykonáva samosprávu Bratislavy a prenesenú pôsobnosť v rozsahu vymedzenom zákonom a štatútom Bratislavy (ďalej len „štatút“); v tomto rozsahu má postavenie obce.

16. Podľa § 7a odsek 1 zákona č. 377/1990 Zb. mestské časti v rozsahu vymedzenom týmto zákonom a štatútom a) podieľajú sa na plnení úloh vyplývajúcich z postavenia Bratislavy ako hlavného mesta Slovenskej republiky a politického, kultúrneho, obchodného a spoločenského centra Slovenska, b) plnia úlohy samosprávy Bratislavy miestneho významu, ktoré súvisia so životom a prácou obyvateľov mestskej časti, s komplexným rozvojom mestskej časti a c) vykonávajú prenesenú pôsobnosť.

17. Podľa § 7a odsek 2, písmeno e) zákona č. 377/1990 Zb. je mestskej časti vyhradené zabezpečovať údržbu, zjazdnosť a schodnosť miestnych komunikácií 3. a 4. triedy a verejných priestranstiev.

18. Z hľadiska skutkového stavu veci vychádzal odvolací súd zo zistení súdu prvej inštancie a pre danú vec považoval za rozhodujúce, že dňa 27.2.2013 o 14,55 hodine v Bratislave v smere po ulici Dobšinského na Pioniersku ulicu, utrpel žalobca škodu na svojom motorovom vozidle značky K. XXX, D.: G., s ktorým pravým predným kolesom vošiel na krajnici vozovky do nahromadeného rozbitého asfaltu a sutín z ryhy vykopanej na ceste, ktorej sa vyhýbal. Vozidlo bolo havarijne poistené. Poisťovňa poistné plnenie vyčíslila sumou 1 030,85 Eur, ktorú vo výške 855,23 Eur po odpočte spoluúčasti poškodeného 165,- Eur a istiny nehradenej poisťovňou vo výške 10,62 Eur. Podľa policajného záznamu o dopravnej nehode Krajského riaditeľstva PZ v Bratislave, č. p. KRPZ-P-106/BA-KDI71/-2013 zo dňa 26.3.2013 príčinou nehody bola závada v zjazdnosti komunikácie, nesplnenie úlohy správcu pri údržbe komunikácie.

19. Podmienkou vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú závadou zjazdnosti komunikácie je vlastníctvo, respektíve správa pozemnej komunikácie (§ 9a odsek 2 zákona č. 135/1961 Zb.). Vlastnícke právo k miestnej komunikácii je založené ustanovením § 3d odsek 3 zákona č. 135/1961 Zb a patrí obci, ktoré podľa § 3d odsek 5 zákona č. 135/1961 Zb. vykonávajú aj ich správu. Škoda na vozidle žalobcu sa stala na miestnej komunikácii v Bratislave. V prípade mesta Bratislavy status obce a správneho celku patrí nielen mestu samotnému (§1a odsek 1 zákona č. 377/1990 Zb.), ale v zmysle § 1a odsek 2 zákona č. 377/1990 Zb. status obce a správneho celku v rozsahu vymedzenom zákonom patrí aj jednotlivým mestským častiam. Zákon o cestných komunikáciách, ako aj zákon o hlavnom meste SR Bratislave sú právne predpisy rovnakej právnej sily. Úlohy mestskej časti Bratislavy ako samostatného správneho celku vymedzil zákon č. 377/1990 Zb. v ustanovení § 7a, pričom podľa odsek 2, písmeno e) tohto ustanovenia je úlohou mestskej časti Bratislavy ako samostatného správneho celku vykonávať údržbu, zjazdnosť a schodnosť miestnych komunikácií 3. a 4. triedy a verejných priestranstiev. Komunikácia, na ktorej došlo ku škodovej udalosti, je komunikáciou 3. triedy, ktorej správu vykonáva žalovaný 2/. Uvedené pre danú vec znamená, že záver súdu prvej inštancie, v ktorom konštatoval, že nakoľko žalovaný 1/ nevykonáva správu predmetnej komunikácie, nie je v danej veci vecne pasívne legitimovaný a žalobe proti nemu nebolo možné z tohto dôvodu vyhovieť je vecne správny, keď jediným pasívne vecne legitimovaným subjektom na uplatnenie náhrady škody je žalovaný 2/. V súvislosti s tým odvolací súd považuje za nedôvodnú argumentáciu žalobcu odvolávaním sa na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Cdo/70/2003, v ktorej veci skutkový stav spočíval na odťahnutí vozidla z miestnej komunikácie súkromnou spoločnosťou, ktorú k výkonu tejto činnosti poveril správca komunikácie. V súdnej veci je rozdelenie úloh správy miestnych komunikácií v Bratislave dané zákonom č. 377/1990 Zb. o hlavnom meste SR Bratislave. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok voči žalovanému 1/ ako vecne správny postupom podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

20. Podľa § 106 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka sa právo na náhradu škody sa premičí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá.

21. Podľa § 106 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa najneskoršie právo na náhradu škody premičí za tri roky, a ak ide o škodu spôsobenú úmyselne, za desať rokov odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví.

22. Ustanovenie § 106 Občianskeho zákonníka upravuje konkurenciu behu objektívnej a subjektívnej premičacej doby tak, že obidve tieto doby začínajú bežať a končia nezávisle od seba. Všeobecne

platí, že nárok na náhradu škody sa musí uplatniť v dobe, kedy ešte bežia obidve lehoty, t. j. lehota objektívna a v jej rámci lehota subjektívna. Márnym uplynutím jednej z týchto lehôt sa nárok premlčí, i keď poškodenému ešte beží druhá premlčacia doba. Objektívna premlčacia doba pritom predstavuje z hľadiska premlčania nároku na náhradu škody počiatočnú a najkrajnejšiu hranicu, ktorú nie je možné prekročiť. Poškodený sa dozvie o tom, kto za škodu zodpovedá v zmysle § 106 ods. 1 OZ vtedy, keď získa informácie o okolnostiach vzniku škody, ktoré mu napomôžu urobiť si dostatočne pravdepodobný úsudok o tom, ktorá konkrétna osoba za škodu zodpovedá, nejde teda o nespochybniteľnú istotu v určení zodpovednej osoby. Nemusí ísť priamo o zistenie, postačuje, aby skutkové okolnosti, ktorými poškodený disponuje, mohli viesť k záveru o vymedzení zodpovedného subjektu. Rozhodujúce teda je, kedy poškodený o takýchto skutkových okolnostiach preukázateľne získal vedomosť, teda kedy získal informácie o skutkových informáciách, na základe ktorých si vie spraviť úsudok o škode a o osobe škodcu, nie to, či a kedy si na ich základe vytvoril právny záver o zodpovednosti určitej osoby, alebo si overil jej identitu. Počiatok behu subjektívnej lehoty nezávisí totiž od toho, či a kedy si poškodený vytvoril pre neho priaznivejšiu procesnú situáciu na to, aby skutkové okolnosti, o ktorých má vedomosť, mohol v súdnom spore preukázať.

23. V súdnej veci bola jedinou skutkovou okolnosťou, rozhodnou pre vymedzenie zodpovedného subjektu skutočnosť, že k poškodeniu vozidla došlo na miestnej komunikácii v Bratislave. Keďže žalobca vedel kde ku škode došlo a poznal dôvod, pre ktorý ku škode došlo, je pre určenie zodpovedného subjektu rozhodujúcou vedomosť žalobcu o tom, že subjekt zodpovedný za stav komunikácie nezaistil jej údržbu, respektíve jej upratanie po rozkopávke, ktorá vedomosť žalobcu je zrejmá aj zo záznamu dopravnej nehody spísanej Krajským riaditeľstvom PZ v Bratislave, č. p. KRPZ-P-106/BA-KDI71/2013, dňa 27.2.2013, podpísaného konateľom žalobcu, podľa ktorého príčinou dopravnej nehody bola závada v zjazdnosti komunikácie, nesplnenie úlohy správcu cestu pri údržbe komunikácie. Z pohľadu začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby nie je významné, kedy si na základe skutkových okolností poškodený vytvoril právny záver o zodpovednom subjekte, ale to, že zodpovedným je subjekt spravujúci komunikáciu. Otázka správcu bratislavských komunikácií, respektíve subjektu zodpovedného za údržbu, zjazdnosť a schodnosť miestnych komunikácií je upravená zákonom č. 377/1990 Zb. o hlavnom meste SR Bratislave, pričom v zmysle zákona č. 1/1993 Zb. o Zbierke zákonov Slovenskej republiky platí, že o všetkom, čo bolo v Zbierke zákonov uverejnené, platí domnienka, že dňom uverejnenia sa stalo známym každému, koho sa to týka; domnienka o znalosti vyhlásených všeobecne záväzných právnych predpisov je nevyvrátiteľná.

24. Uplatnením práva na súde prestáva plynúť premlčacia doba len vo vzťahu k osobe, voči ktorej sa vedie konanie, a pokiaľ je nárok uplatnený najprv žalobou voči jednému žalovanému a neskôr je na návrh žalobcu pripustený vstup ďalšieho žalovaného do konania, je uplatnením práva vo vzťahu k ďalšiemu žalovanému až návrh na jeho pristúpenie do konania a k prerušeniu plynutia premlčacej doby dochádza voči každému zo žalovaných v iných okamihoch. Uplatnenie nároku na náhradu škody žalobcom voči žalovanému 1/ nebolo spôsobilé vyvolať zastavenie behu premlčacej doby voči žalovanému 2/. Návrh na pristúpenie žalovaného 2/ do konania žalobca podal dňa 11.2.2016 (č. I. spisu 69). Žalobca sa preukázateľne o výške škody 175,62 Eur dozvedel z listu Generali Slovensko poisťovne, a.s., zo dňa 12.3.2013, ktorá vo výške uplatnenej istiny krátila poistné plnenie ako spoluúčasť žalobcu, ku ktorému okamihu žalobca disponoval aj vedomosťou o tom, že zodpovedným je subjekt správcu, ktorý nezaistil údržbu komunikácie. Teda podľa výsledkov dokazovania v danej veci dňom 12.3.2013 začala žalobcovi bežať dvojiročná subjektívna premlčacia doba na uplatnenie nároku na súde, čo znamená, že nárok na náhradu škody uplatnený voči žalovanému 2/ dňom 11.2.2016, kedy žalobca navrhol jeho pristúpenie do konania, je premlčaný. Subjektívna premlčacia doba žalobcovi uplynula dňom 12.3.2015. Súd prvej inštancie námietku premlčania žalovaného 2/ neposúdil v súlade s hmotným právom, a preto odvolací súd napadnutý rozsudok voči žalovanému 2/ postupom podľa § 388 CSP zmenil a žalobu voči žalovanému 2/ z dôvodu premlčania práva žalobcu na náhradu škody zamietol.

25. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 255 odsek 1 v spojení s § 262 odsek 1 a § 396 odsek 1, 2 CSP. Vo veci žaloby voči žalovanému 1/ mal žalovaný 1/ v odvolacom konaní plný úspech, preto mu bol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. Vo veci žaloby voči žalovanému 2/ mal plný úspech žalovaný 2/, preto mu bol priznaný nárok na náhradu trov celého konania v rozsahu 100%. V zmysle § 262 odsek 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

26. Odvolací súd na záver poukazuje na to, že rozhodnutie odvolacieho súdu nevyžadovalo potrebu doplnenia, prípadne zopakovania dokazovania na pojednávaní, nakoľko súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu (t. j. potrebnom pre rozhodnutie) zistil skutkový stav veci. Podľa § 384 CSP odvolací súd zopakuje dokazovanie v potrebnom rozsahu sám iba vtedy, ak má za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. V danej veci však odvolací súd nebol názoru, že by súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Odvolací súd pri svojom rozhodnutí tak vychádzal iba zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie.

27. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/>>).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 CSP).

(1) Dovolanie podľa § 421 odsek 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).